

Záhada racčího masa

Jmenuji se Dante. Chci, abys na to nezapomněl. Jakmile totiž budeme v polovině příběhu a ty se dozvíš, co jsem spáchal a dojdeš k závěru, že jsem zkurvenej hajzl, bezcitná zrůda, chci, abys nezapomněl, že se jmenuji Dante a býval jsem dobrým chlápkem. Asi bys rád věděl, jak to všechno začalo. Pokud nejsi typem člověka, co si hned nadělá do gatí, prozradím ti detaily.

Dnes, když se snažím vybavit si počátek chaosu, vidím, že to vůbec není snadný. Časem lidi o věcech ztrácí pojem. Co děláme, proč, kde a kdy ta sračka začala. V roce 2010 jsem byl obyčejným klukem z jednoho městečka v Paraná proslaveného náboženským turismem, kterej neměl v kapse ani vindru, plnej snů, co se nedávno dostal na fakultu do Ria. A tak mi po dvou letech zažívání se na jednom přípravném kurzu na Univerzitu zněla přímo rajscky možnost, že bych změnil lokál a společně obýval byt ve velkém městě se svýma třema nejlepšíma kámošema z dětství, kteří také udělali přijímačky. Já, Miguel, Victor Hugo a Vepřek jsme hodně

chlastali, smáli se a slavili skoro všechny dny před samotným stěhováním. Byly to nejlepší chvíle našeho života.

Ale to není důležité. Možná ten počátek chaosu nesahá do roku 2010, kdy jsme přišli do Ria, ale začal až po několika dalších letech, když už jsme se po škole usadili. Zvláště jedna noc se opětovně vkrádá do mé mysli. Bylo to v březnu 2015, bydleli jsme ještě spolu, vedro v Riu už ustoupilo a slastný vánek se zvedal od moře Copacabany. Protože jsem měl v knihkupectví volno, navrhl jsem, abychom si zašli na pizzu a pivo. Souhlasili všichni včetně Miguela, kterej se ani nezamračil. Přišli jsme do baru Inhangá, hospody s levným pivem a obyčejnou pizzou, co byla dva bloky od našeho domu. Hugo byl odborníkem na gastronomii a svým snobským způsobem dával najevo, jak nesnáší většinu pizzérek v Riu, který nabízely příchutě po hotdogu, stroganovu, hranolcích a sušenkách brownie. Bar Inhangá byl odlišnej, měli pouze pizzu Margaritu.

Pili jsme už desátou flašku piva, já koukal všude kolem, aniž bych se na cokoli soustředil, když mě cosi donutilo si vzpomenout na záhadu racčího masa. Mám rád matematické problémy, logické výzvy, časopisy Sudoku a slovní hry. Poprvé jsem tuhle záhadu slyšel od jednoho profesora z fakulty v šestém semestru a od té doby se mi uhnízдила v hlavě. Tu noc jsem se ji rozhodl vyprávět svým kámošům: „Nějaký chlap se procházel po ulici, když narazil na restauraci, která prodávala racčí maso. Objednal si ho, snědl, šel domů a zabil se. Proč?“

Kámoši mi museli pokládat otázky, aby přišli na to, co se stalo. A já mohl odpovídat pouze „ano“, „ne“ nebo „na tom nesejde“. Myslím si, že každěj někdy něco podobného hrál. Například: Ten chlap se chtěl zabít už předtím, než snědl to maso? Ne. Objednal si to jídlo, protože si myslel, že bude výborné? Ano. Už někdy předtím

tu restauraci navštívil? Na tom nesejde. Věděl, jaký konkrétní racek byl v tom jídle? Ne. Přinutilo to racčí maso toho muže si vzpomenout na něco z jeho minulosti? Ano. A proto se zabil? Ano.

Strávili jsme nad tím hodiny, přitom jsme popíjeli a pokládali otázky. Ano, ne, na tom nesejde. Po dlouhé době přijdete na to, že ten chlap je vdovec; jeho žena zemřela při letecké nehodě; přičemž on byl v letadle taky. Přeživší zůstali bez jídla a dostali se na opuštěný ostrov; tělo té ženy zmizelo po pádu letadla; trosečníci mu nabídli racčí maso; on si ho dal, chutnalo mu, a proto se rozhodl ochutnat i to v restauraci; a když ho ochutnal, tak pochopil, že to, co jedl před lety na ostrově, nebylo maso z racka, ale z jeho ženy.

Dodneška mě tato hádanka velmi fascinuje. Co nemůžu v tom příběhu dostat z hlavy, není smrt manželky toho chlapa ani skutečnost, že tu nebohou ženskou povečeřel, protože si myslel, že jí racčí maso, ani že se kvůli tomu zabil. Co mě fascinuje, je to, že manžel neměl ani páru o tom, že snědl lidský maso, a k tomu mu ještě navíc chutnalo.

Inzeráty

V únoru 2010, pár dní před karnevalem, jsem přijel do Ria doprovázen Miguelem a svojí matkou Hildou. Trvala na tom, že mi pomůže s výběrem místa, kde se svými kámoši budu bydlet. Chtěla mít nade mnou za každou cenu neustálou kontrolu. Bylo pro ni těžký akceptovat, že už jsem vyrostl a budu bydlet v jiným městě, tisíce kilometrů od jejich pařátů. Přinejmenším ze začátku jsem se přes to musel přenést, protože jsem potřeboval její finanční pomoc.

Ubytovali jsme se v trojlůžkovém pokoji jednoho levného hotelu v Copacabaně, koupili si noviny a začali do nich čmárat. V té době ještě bylo možný narazit na inzeráty v tištěných novinách, který se držely následující předlohy: pokud inzerát hlásal „veliký prostor“, znamenalo to, že pokoj pro pokojskou a kuchyň byla jedna místnost; „vylepšeno po vydatné rekonstrukci“ znamenalo, že se budova bez nějaké základní opravy zbortí na kusy; z „výhledu na zeleň“ vyplývalo, že „naproti je favela“. Přídavná jména dávala tušit naprosté zoufalství: „senzační“, „báječný“ a „úchvatný“ patřila

mezi ta nejčastější. Vyšlo z nich najevo, že byt je už celý měsíce neobývaný.

Bylo neuvěřitelné, jaký množství starých, sešlých, smradlavých a téměř infekcemi kontaminovaných bytů lidi nabízeli k pronájmu. Za čtyři dny jsme ve městě viděli nepředstavitelný brlohy. A solidní byty za *nepředstavitelné* ceny. Zatímco karnevalové průvody naplňovaly ulice radostí a kraválem, my jsme byli otráveni znechucením. Bydlet v Jižní Zóně Rio de Janeiro bylo jako bydlet v nějakém evropském paláci nebo v resortu andských jezer: zcela mimo naše možnosti.

Těsně před naším plánovaným datem odjezdu jsme navštívili předposlední byt na seznamu. Makléř přišel patnáct minut po domluveném srazu; ještě jsem nevěděl, že patnáct minut pro lidi z Ria neznamenaá zpoždění, ale přiměřené zdržení. Jmenoval se Hektor, byl to plešatý tloušťík, vypadal jak břichomluvecká loutka: pevná ramena nad vzpřímenou páteří, hlavou otáčel nalevo a napravo jako robot. Když se omlouval za zdržení, nasadil falešný úsměv. Z kapsy vytáhl špinavý kapesník a otřel si s ním čelo. Po úvodní konverzaci jsme vyjeli výtahem až do sedmého patra.

Byla to jedna z těch starých budov s jediným bytem se čtyřmi pokoji na každém patře. Po vstupu do obýváku jsem musel zadržet údiv. Ihned jsem si vybavil reportáž o Japoncích, kterou jsem před pár dny četl v jednom časopise, co žili v Tokiu v zásuvkách o pěti metrech čtverečních. Chudáci Asiati. Tenhle obýváku byl přesným opakem. Měl spoustu místa navíc, nacházel se v něm majestátní stůl s vikem z tmavého skla a deset židlí; na stěnách byly stejně tak krásné jako chaotické obrazy moderního umění; skoro nová, pěkně pohodlná pohovka a v čele byla televize s plochou obrazovkou. Hektor mechanicky pootvíral všechny dveře, pochválil zabudované

skříně a dobrou lokalitu bytu. Bez přestání hovořil: o dřevěných parketách, novým rozvodu elektřiny, ranním slunci v obývacíku a odpoledním v pokojích.

„Je tady jedna favela u placu jedna a druhá u placu šest, jsou ovládané zneprátenými frakcemi.“ řekl. To je dobře, protože tady jsme u placu číslo tři, je to šedá zóna, žádná z těchto frakcí tu nepřepadává, aby si nezačala konflikt s tou druhou.“

V podstatě nám tvrdil, že se byt nachází v pásmu Gazy Rio de Janeira, a že je to výhoda. Přestal jsem jeho absurdní logiku vnímat a šel jsem se podívat do jednoho z pokojů. Dokonce v něm byly pilastry. I s postelí a nočními stolkami se v něm dalo tancovat, bláznivě skákat nebo v něm nakupit Japonce.

„Co na to říkáš?“ zeptal jsem se Miguela, zatímco moje matka v jiné místnosti klábosila s makléřem.

„Musí to stát balík,“ řekl užasle.

Smáli jsme se naší směle. V devatenácti letech je normální chtít zachránit svět, zároveň si připadat ztracený a muset počítat peníze na jednu flašku piva. To místo s obrovským obývacím a skvělými pokoji nebylo pro nás. Avšak čím bolestivější bylo si uvědomit, že se mé vzdušné zámky rozplynou, přesto jsem nepřestával snít. Otevřel jsem v obývacíku jedno z oken, který směřovalo do koruny stromů a zhluboka se nadechl. Tam dole se ulicemi bezcílně toulali lidští mravenci, mikrobusey chrlily oxid uhličitý a pouliční prodávачi zabírali chodníky. Pak ke mně ta břichomluvecká loutka přistoupila způsobem, jako by nic nechtěla, přestože toho ve skutečnosti chtěla hodně.

„Vy jste odkud?“

„Z Pingo d'Água,“ odpověděl jsem. „To je městečko v Paraná.“

„Blízko Curitiby?“

„Ne, je to blíž k Ústí Iguaçu, ale je to konec světa.“

„Vy tři tady budete bydlet?“

„Já jsem přišla jen pomoci,“ vložila se do hovoru matka. „Jsou to čtyři kamarádi z dětství, budou studovat Univerzitu v Riu.“

„Čtyři mládenci?“ řekl Hektor a protáhl krk. Jeho zastřené oči se na mě krátce zaměřily, ještě než si opětovně kapesníkem utřel čelo zbrocený potem.

„Jsou naprosto skvělá skupinka, můžete jim důvěřovat. Já jsem matkou tady tohohle.“

Ukázala na mě, jako by si vybírala za výlohou boty. Nesnášel jsem podílet se na kliše mladík-co-opouští-venkov-aby-získal-lepší-život-ve-městě. Břichomluvec předstíral zájem.

„Co budeš studovat?“

„Management na UERJ (Univerzita Státu Rio de Janeiro).“

„Ach, to je dobře,“ odpověděl s bezvýrazným obličejem. „A ty?“

„Medicínu na UFRJ (Federální Univerzita Rio de Janeiro),“ řekl Miguel se sklopeným zrakem.

„Umístil se na pátém místě,“ rozhodl jsem se dodat.

Miguelovy rodiče vždy pracovali pro ty moje. Vyrůstli jsme ve stejném domě, vychováni jako bráchové. Na jeho stydlivost jsem byl zvyklej. Miguel se raději choval nenápadně, než by poukazoval na svoje zásluhy. Ve školce se přidával ke mně a Vepřekovi do skupinky odstrčených. Nyní už má psychologie název pro to, co si dělají osmiletá děcka: šikana. V té době v Pingu byl pouhým mrzákem. Já byl teplouš a Vepřek velryba ze Zachraňte Willyho. I my jsme si tak říkali.

Miguel byl vždycky tichej, uzavřenej, studijní typ. Měl rád četbu, vědecké pokusy na dvoře a zkoumání mrtvých zvířat. Já stál opodál zcela fascinován jeho napojením na tajemství vesmíru. Jeho

rodiče sotva uměli číst a psát, ale on byl oproti všem předpokladům géniem již od malička. Studovat medicínu v Riu byl počátek usku-
tečnění jeho snu, pomáhat lidem. Zatímco hošani, co nás mlátili
a dotírali na holčičky ze školy, teď dojili krávy, žvýkali tabák a byli
otcové čtyř děcek různých matek v Pingu d'Água. To mě naplňovalo
určitou pýchou.

Hektor bezděčně Miguelovi poblahopřál a zeptal se: „Kde jsou
ti další dva?“

„Zůstali v Pingu, dokud tu vše nezařídíme.“

Makléř zakašlal. Potil se, prskal, mluvil o částce za domovní služ-
by, o dvacetičtyřhodinové přítomnosti vrátného a garážovým místě.

„Máte auto?“

„Jenom jedno.“

Naším kočárem byla Verona z roku '98, vínové barvy, s láskou
přezdívaná Bukowski. My čtyři jsme se skládali na benzín, daň
z vlastnictví motorového vozidla a výdaje na údržbu. Bukowski byl
naš mazel. I když byl starej a značně chlatal, ještě pořád byl scho-
pen velkejch dobrodružství. Naším plánem bylo vyjet si s ním příští
měsíc z Pingu a za sedm dní dorazit do úžasného Ria, tentokrát na-
trvalo. Bezpochyby by to byla zábavná jízda.

Když jsme si prohlídli celý byt, vrátili jsme se do obývacího. Po-
sadil jsem se na pohovku a projel jsem očima každý kout toho do-
konalého místa. Byl jsem tak nervózní, že jsem si rukama mačkal
kolena. Podíval jsem se na ostatní, panovalo hrozivé ticho. Ta chvíle
právě přišla.

Nasadil jsem bezstarostný tón a zeptal se: „Kolik bude stát
nájem?“

Makléř nás nechal v jistém napětí, protože přesnou částku začal
hledat v nějaký tabulce v mobilu a... Jako jo, samozřejmě vím, že

se tím nemůžu chlubit, vítězství nepatří mně, ale osudu, avšak zá-
zračně se ta částka do našeho rozpočtu vešla. Vysvětlil nám, že ma-
jitelé s nájmem spěchají, protože byli v práci přeloženi, potřebovali
odcestovat a chtěli už mít všechno potvrzený a podepsaný. I přesto,
že jsem měl hlavu v oblacích, snažil jsem se svou velkou radost
nedat najevo. Potlačil jsem úsměv a řekl: „Výborně.“

„Musíte složit zálohu na tři měsíce nebo za sebe nechat někoho
ručit.“

„Složím kauci,“ pospíšila si moje matka.

Chápu, že bych se jí měl bránit. Žádná její laskavost nebyla za-
darmo. Začít život v Rio de Janeiru s takovým břemenem, nemohlo
být nijak dobrý. I tak jsem ale ustoupil. Moc jsem chtěl zůstat v tom
neuvěřitelném bejváku. Hugovi a Vepřekovi jsem poslal esemesku,
že jsme našli ideální místo.

V tu chvíli jsem si připadal jak nějaký šťastlivec. Měl jsem před
sebou dlouhou cestu, ale první krok směrem k úspěšný budouc-
nosti jsem měl za sebou. Zmocním se všeho, čeho se jen půjde
zmocnit. Budu boháč, budu úspěšnej a nezávislej chlap. Sbohem
venkovská předpojatá společnosti! Sbohem matko a tvý uštěpačný
poznámky! Zdálo se, že se mi v životě nic nemůže podělat.

Nemohl jsem se více mýlit.